

[Ragnhild Andersen.]

give dem, var sikkerheden for, at de fik deres børnepenge, for børnepengene er jo dog, når alt kommer til alt, kun en lille part af, hvad det koster at have børnene.

I denne forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede minister, hvordan det er gået med forhandlingerne med finansministeren angående de engangsbeløb, som hidtil er ydet de enlige mødre sammen med rentemodtagerne. Da jeg ved første behandling rettede dette spørgsmål til ministeren, var ministeren så elskværdig at svare, at der var indledet forhandlinger med finansministeren. Jeg vil tro, at såvel tinget som de enlige mødre vil være meget interesseret i at få oplyst, om der er skabt sikkerhed for, at de bliver holdt skadesløse, når nu engangstillæggene til rentemodtagerne bortfalder fra 1. april.

Jeg vil også gerne spørge den højtærede minister, hvordan det går med at få oprettet særlige kontorer for de enlige mødre i forbindelse med socialkontorerne. De har jo stadig væk problemer at fremføre, når de kommer og skal have hjælp. Så sent som i søndags talte jeg med en enlig moder med tre børn, som tjente 100 kr. om ugen ved almindeligt skrubbe- og skurearbejde. Hun havde på grund af denne indtægt, som jo dog er meget lille, når man skal forsørge en familie, haft de største vanskeligheder med at få bevilget tæpper til sine børn, da de skulle på feriekoloni. Hun fik tæpperne, det skal siges, men hun gjorde den bemærkning, at hun aldrig mere ville sætte sine ben på socialkontoret, koste hvad det koste ville. Det må man naturligvis se at få ændret. Jeg har tidligere rejst dette spørgsmål, som jeg lægger megen vægt på, om ikke det var muligt at få sådanne særlige kontorer. Det behøver jo ikke at være store, vældige, moderniserede indretninger, men blot kontorer, hvor man tager et særligt hensyn til de enlige mødres tarv. Det er mig bekendt, at man mange steder i forbindelse med folkepensionsloven må lave om på kontorerne af hensyn til de folkepensionister, som kommer til, og som ikke er mindrebedmedlede. Ville det derfor ikke være rimeligt, at man også sikrede de vanskeligt stillede enlige mødre den hjælp, der kan ligge i, at man giver deres sager en særlig behandling?

Desværre har mit parti heller ikke i udvalget vundet forståelse for vort synspunkt, at kommunehjælps maksimum ikke bør være mindre end de beløb, som fremover vil være folkepensionens beløb til mindrebedmedlede. Flertallet, bestående af socialdemokrater og de radikale, indstiller, at maksimum bliver 85 pct. af folkepensionens beløb. Et mindretal, bestående af venstre og de konservative, foreslår endda en yderligere reduktion af beløbet, nemlig til 80 pct., eller kun $\frac{4}{5}$ af folkepensionens beløb. Om mindretallets ændringsforslag må jeg straks sige, at mit parti finder det både urimeligt og urigtigt og agter at stemme derimod. Omend flertallets forslag betyder en forbedring af kommunehjælpen i forhold til dens nuværende størrelse — det ser mit parti ingenlunde bort fra — kan vi dog ikke erklære os tilfredse med den hjælp, der efter dette forslag vil kunne ydes. Vi kan det ikke, fordi vi kommunister, som jeg sagde det ved første behandling, principielt mener, at mennesker, der uden egen skyld rammes af sygdom eller arbejdsløshed, tilmed måske i lange perioder, har krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Det mindste, man bør sikre dem, må derfor efter vor opfattelse være folkepensionens beskedne beløb til mindrebedmedlede. Derfor har vi stillet vort ændringsforslag nr. 2 til den foreslåede affattelse af lovens § 297, gående ud på, at kommunehjælps maksimum fastsættes til 100 pct. af folkepensionens grundbeløb og ikke som foreslået til 85 pct.

Måske vil en eller anden indvende, at kommunisternes ændringsforslag er udtryk for, at vi vil byde over, hvad socialdemokraterne og de radikale foreslår, en påstand, der af og til fremsættes. Jeg benytter derfor lejligheden til at sige et par bemærkninger herom, idet jeg gerne vil understrege, at vort ændringsforslag ret og slet er udtryk for, at vi finder folkepensionens beløb så beskedne, at det vil være forkert og urigtigt at byde andre, yngre mennesker, der er i vanskeligheder, endnu mindre.

Lad os f. eks. tage en enligstillet moder med 2 eller 3 børn, som, hvis hun på grund af sygdom eller børnepasning er afskåret fra at have arbejde, får underholdshjælp på et socialkontor i henhold til denne lov. Denne underholdshjælp er jo fastsat som